

Prolog

Uropatruljen i København blev grundlagt i 1965 og bestod af civilklædte betjente, der skulle holde ro og orden i særlige "uro-områder". Deraf navnet Uropatruljen. Ret hurtigt blev indsatsen koncentreret mod gadehandlen af narkotika på Vesterbro og Nørrebro. Siden blev Christiania også målet for mange aktioner fra Uropatruljen.

Metoderne betjentene fra Uropatruljen anvendte, har igennem årene været udsat for massiv kritik, især fra venstrefløjten, fordi Uropatruljen spillede en større rolle i forbindelse med forskellige politiske fraktioners ageren ved demonstrationer, arbejdsnedlæggelser, besættelser af bygninger og følgende gadekampe.

Intern i politiet var der også en del kritik af de anvendte metoder, og i 2001 blev Uropatruljen endelig nedlagt.

Forfatteren af denne bog var betjent i Uropatruljen fra 1979 til 1981 og handlingen udspringer af oplevelser i den periode, men de beskrevne lovovertrædelser, begået af betjentene er overvejende ren fiktion.

Er der figurer i bogen, der forekommer nogle læsere bekendt, er det helt tilfældigt og det har ikke været min hensigt at "kopiere" betjente, som jeg kendte dengang.

Handlingen finder sted i begyndelsen af 1980'erne.

Nogle læsere vil angiveligt til tider finde sproget i bogen stødende. Men Uropatruljen arbejdede på bunden af samfundet, og der blev anvendt et meget hårdt, direkte og barskt sprog, der afspejlede de miljøer, som vi bevægede os i.

Kapitel 1

Ude i lufthavnen i Kastrup blev vi modtaget af en lille, lidt vindtør mand. Han var ikke

særlig velklædt og bar en fuldstændig anonym habit i en ubestemmelig grå nuance. Det undrede mig, at han så så opmærksomt – næsten frygtsomt – på os. Han havde sgu da ikke noget at være bange for. Han lignede slet ikke de selvsikre typer, man normalt møder fra Udenrigsministeriet: stræberjurister med flotte tænder og velsiddende jakkesæt.

Han gav os flybilletterne og en kuvert med 1000 DM, forsøgte at være morsom med en eller anden tåbelig bemærkning, bad om en kvittering og trykkede os i hånden. Han havde svedige håndflader. Og et slapt håndtryk.

Da vi gik mod rulletrappen, mødte jeg hans blik og så et udtryk af lettelse. Det gik op for mig, at han havde været nervøs alene fordi han ikke brød sig om vores selskab. Han følte sig givetvis bedre tilpas blandt politikere og højtstående embedsmænd, som han kunne fedte for. Det var også en lettelse for os at slippe for ham – den lille klistrede tosse.

Vi gik gennem sikkerhedstjekket og direkte over i baren, hvor vi betalte en uforskammet høj pris for et glas øl. Vi var seks. Vi skulle til Wien og derfra videre til Beograd i Serbien.

Mens vi sad og sludrede om løst og fast, gik det op for mig, at jeg automatisk havde sat mig med ryggen mod væggen og front mod indgangen. Jeg havde ubevidst tjekket, om der var en ekstra udgang, og nøje studeret de andre gæster i baren. Jeg grinede lidt ad mig selv og blev klar over, at jeg måtte tage mig sammen og ikke lade mig overmande af angst. Jeg havde jo sikret mig. Ingen vovede at gøre mig noget mere. Det var slut med at blive jagtet af Jægerkorpset, Frømændene og Politiets eliteenhed – Aktionsgruppen.

Vi gik ombord i flyveren og fik virkelig gode pladser. Business Class. Skønt at blive udsendt af Udenrigsministeriet. Jeg satte mig godt til rette på min vinduesplads og gjorde min sidemand opmærksom på, at jeg ikke havde det så godt. Jeg trængte til søvn – hvilket ikke var løgn – og ønskede ikke at blive vækket for at spise.

Jeg lænede mig tilbage, lukkede øjnene og slappede fuldstændigt af. Jeg faldt ikke i søvn, men tankerne gled tilbage. Jeg spoledede den indvendige film tilbage for at genopleve det helvede af frygt, flugt og absurditeter, jeg havde været igennem, og som nu havde ført til, at jeg sad her på vej til Serbien.

Kapitel 2

Mit navn er John. Jeg er 37 år og politiassistent i Uropatruljen i København. Mit helvede

begyndte den dag, jeg var på patrulje i 0-91 sammen med Henrik. Normalt kørte vi tre mand, men denne fredag var vi kun fem mand i hele afdelingen, så én patrulje måtte nøjes med to mand. Det var ellers stik imod vores sikkerhedspolitik. Det var nu engang bedre at være tre, når man kørte rundt på bunden af samfundet og prøvede at rydde lidt op i det lort, politikerne elskede at tale om, men aldrig selv ville røre.

Det var også bedre at være tre, hvis vi lavede et lille fikst nummer med en af røvene – som vi konsekvent kaldte narkomanerne – for tre smukt konstruerede rapporter virkede trods alt mere overbevisende end to.

Vi trillede stille ned ad Istedgade og så den sædvanlige flok røve stå ved Maria Kirke Plads. De havde det samme desperate, sultne blik i øjnene; markerede ansigter, indfaldne kinder og fremstående kindben. Beskidt tøj og væskende sår på arme og i ansigt. Føj, hvor var de ulækre.

Når vi visiterede en røv, skulle vi virkelig passe på ikke at stikke os på en brugt, blodfyldt kanyle. Skete det, var det direkte på hospitalet efter en sprøjte gammaglobulin og derefter lang tids nervøs venten på, om man havde fået leverbetændelse. Røvene vidste også, hvad det kostede, hvis de undlod at advare os om en kanyle – som oftest pakket ind i et stykke køkkenrulle eller slet ikke pakket ind: en røvfuld, de ikke glemte lige med det samme.

"Se," sagde Henrik. "Der går KusseMaria og JunkMaja sammen med Hellerup-Lasse. Det kunne ligne et træk." Et træk var, når et hold narkomaner var på vej efter junk. "Skal vi kalde på de andre?"

"Nej," sagde jeg. "Vi venter. Vi skygger dem. Går de ind i en lejlighed, observerer vi, og så kan vi kalde de andre. Jeg tror, de handler i en port på Gasværksvej. Det er Hellerup-Lasses foretrukne sted, når han kun skal sælge et enkelt rør – og de to ludere har sjældent råd til mere."

Vi holdt ind i vores bordeauxfarvede Opel Rekord. Selvom den var civil, kendte alle røvene den. Men de tre havde åbenbart ikke set os. Da de drejede til højre ad Gasværksvej, kørte vi helt ned på hjørnet, stillede bilen og krydsede gaden til fods. Ud af øjenkrogen så vi de tre. De stod stille på fortovet. Var de blevet så frække, at de handlede åbenlyst?

"Henrik, se Maria – hun står vagt. Hovedet drejer rundt som på kuglelejer. Når de skilles, går Lasse helt sikkert mod Vesterbrogade. Jeg nakker ham. Du tager Maja. Bare hold hende, til jeg kommer tilbage. Hun bor i Eriksgade; de skal sikkert derned for at fixe. Hvis jeg ikke er færdig med Lasse, følger du bare efter dem."

Jeg trak jakken op om skuldrene og gik ludende op ad Gasværksvej på det modsatte fortov. De skiltes, og jeg så, at Maja havde hånden nede i bukserne. Lasse gik, som

forventet, mod Vesterbrogade.

Jeg fulgte efter, trak politistaven frem og lod den hænge langs benet. Da jeg nåede ham, greb jeg fat i kraven bagfra, pressede ham hårdt ind mod muren, viste ham staven og sagde:

"Det er Uroen. Stå stille, dit møgdyr. Rør du dig, klapper jeg dig en i skallen. Forstået?"

"Ta' en slapper, mand, jeg gør ikke en skid," mumlede han med den drævende narkomanaccent. Jeg fik hans hænder om på ryggen, lagde håndjern på og tjekkede hans mund – ingen heroin. Hurtigt trak jeg ham med tilbage til bilen og smed ham ind på bagsædet. Flere forbipasserende så det, men ingen reagerede. Man kunne foretage en kidnapning på åben gade i København uden indblanding. Folk frygtede åbenbart at blive rodet ind i noget.

Jeg så Henrik følge efter luderne. Over radioen sagde jeg, at jeg samlede ham op om et øjeblik. Vi ville tage luderne lige før Eriksgade. De havde så travlt med at komme hjem og fixe, at de ikke ænsede noget.

Vi svingede ind på hjørnet, hoppede ud og løb hen til dem. Jeg tog fat i JunkMaja, holdt begge hendes håndled, mens Henrik tog Maria. Vi vidste, Maria ikke havde dope på sig, så da hun var tjekket for efterlysninger, bad vi hende skrubbe af. Det gjorde hun uden protester.

Henrik tog Majas nøgler, og vi gik ind i hendes lejlighed. Den var tom. Maja spurgte, om hun var efterlyst.

"Hold kæft, Maja," sagde jeg. "Vi har lige set dig handle med Lasse. Han har tilstået. Find dopen frem."

Hun benægtede, tryglede, forklarede, at hun var på nedtur og kun havde ét rør. Hun bad om at beholde det. Jeg spurgte, om hun havde noget at handle med – et tip, en hælercentral, et lager af tyvekoster. Hun kom kun med mindre, værdiløse oplysninger. Til sidst pressede vi hende til at finde det rør, hun havde i trusserne. Hun græd, men gjorde det.

Vi fik hende til at underskrive en konfiskationserklæring og tilladelse til at ransage. Hun sad i en stol, mens vi tjekkede lejligheden. Henrik gik ud til vores bil og spurgte Lasse, hvor meget Maja havde købt. Han kom tilbage og fortalte, at Maja havde købt to rør, ikke ét. Maja havde løjet.

Jeg konfronterede hende. Hun brød sammen. Vi ville give hende en "lærestreg" – uden vidner. Jeg trak gardinerne for. Det, der fulgte, var ydmygende for hende. Jeg pressede hende til at klæde sig af for at kontrollere, om hun skjulte mere heroin indvortes. Henrik stod og gloede – tydeligt opstemt. Jeg fik hende til at bruge en dildo fra soveværelset for at demonstrere, at hun ikke havde skjult noget indvendigt. Hun adlød mekanisk,

græd, men gjorde hvad vi sagde.

Da det var overstået, tog hun sit tøj på. Jeg gav hende ét af rørene tilbage og sagde, at så skulle hun love at holde kæft med det passerede. Hun svor at tie.

Da vi gik, advarede jeg Henrik mod at kneppe narkoluderne, for de havde sygdomme i massevis. Han grinede og påstod, at det kunne han ikke finde på det. Jeg tvivlede.

Vi undlod at sigte Lasse. Han var mere værd som meddeler. Han ville få en røvfuld og blive varetægtsfængslet, hvis vi skrev ham – og det vidste han. Vi kørte til området ved Vestre Fængsel og stoppede bilen. Jeg forklarede ham, hvad der ventede ham, hvis han ikke samarbejdede. Han gav til sidst oplysninger om sin connection: en lille, paranoid fyr, muligvis tysker, der leverede 10 gram heroin ad gangen. Lasse fortalte om mødested, tøj, procedurer.

Det var brugbart. Vi lod ham gå – med advarsler. Han stavrede væk som et stakkels pjok.

"Så er chancen der," sagde jeg til Henrik. "Et større beslag. Vi orienterer drengene og lægger en plan."

"Det glæder jeg mig til," sagde han. "Noget andet end en narkoluder med et enkelt rør."

"Kom," sagde jeg. "Vi kører ned på Rosie og får en fadøl."

Aldrig i mit liv har jeg fortrudt noget så meget som den beslutning.

Kapitel 3

"Rosie" var en pornobiograf i Istedgade, hvor man også solgte fadøl – lyst øl ganske vist – men det var gratis for alle fra Uroen, og det benyttede vi os ofte af.

Baren og billetsalget blev som sædvanligt passet af Linda. Hun hilste hjerteligt på os. Hun elskede at høre nye historier, samt at fortælle os den sidste nye sladder. Hun var en sød pige og naturligvis kunne det ses, at hun havde oplevet sin del af en barsk tilværelse, hvor kampen for overlevelse havde været hård, men hun holdt sig godt.

Medens vi stod og sludrede med Linda kom "Annika" ind.

Hun/han var en af transvestitterne nede fra Colbjørnsensgade, hvor de stod på stykket imellem Istedgade og Halmtorvet. En overgang var det sjovt at få hende til at vise sit kørekort, hvori der var et billede af en 18-årig ung mand og hendes rigtige navn Svend Jørgen Eriksen, født i Svendborg.

Annika prøvede forgæves at camouflere sin fynske accent og ville gerne lyde som en indfødt Hellerupborger. Og samtidig som kvinde. Resultatet var som man kunne forvente. Det lød ad Helvede til.

"Hej John", sagde Annika, "hvad er det for en nyskelig lille dreng du har med i dag?"

"Han er ny hos os, Annika, og han er endnu helt uspoleret. Så han skal nok holde sig fra dybsindige samtaler med dig, tror du ikke? ", sagde jeg og grinede. "Hvis han fik kendskab til dig og dine julelege med kunderne, så ville hans jyske sjæl blive skadet for altid".

Havde jeg vist hvilket Helvede den bemærkning ville føre mig ud i, så havde jeg holdt min kæft. Så havde jeg slet ikke set på Annika. Jeg ville have nægtet at hilse på hende. Jeg ville aldrig mere have risikeret at møde hende. Uanset om jeg fik al verdens øl gratis i al fremtid.

Annika sagde, at hun nok skulle fortælle Henrik om storbyens hemmeligheder og fordærv. Jeg kunne se Henrik følte sig lidt forlegen og besluttede at komme ham til undsætning, men så huskede jeg hans erektion og skinnende øjne medens JunkMaja legede med sig selv, og så tænkte jeg, at han jo ikke var nogen spejderdreng. Han måtte lære at svare for sig selv.

Jeg fortrød det nummer vi havde lavet med Maja. Noget forbandet svineri, egentlig. Og hvorfor? Jeg vidste det ikke. Skulle nok blære mig lidt overfor Henrik og vise hvilken helvedes karl jeg var. Det var også på tide jeg fik søgt væk fra uroen. Jeg var så forbandet træt af at gå rundt og jage de stakkels narkomaner. Til hvilken nytte? Ingen – det var ren beskæftigelsesterapi for en flok strømere, der nød at plagiere heltene fra diverse film og serier. Nød at gå med skulderhylster og staven i linningen og så have ret til at udøve magt på en helt speciel måde, nemlig med vold og terror, både på

Vesterbro, Nørrebro og Christiania.

Jeg var led og ked af miljøet, både i uroen og det vi mødte dagligt på Vesterbro. Det blev sværere og sværere at føre en normal tilværelse. Det var måske derfor vi så ofte gik i byen og drak bajere og bollede udenom.

Nå, min 2 års turnus endte i løbet af et par måneder. Så håbede jeg at komme i kriminalpolitiet og få nogle faste vagter og beskæftige sig med rigtig kriminalitet og ikke jagte narkomaner og beslaglægge kryddertobak – mit kælenavn for hash - på Staden.

Annika kom hen til mig og sagde: "John, jeg skal lige snakke med dig. Under 4 øjne."

Vi gik hen i hjørnet og jeg var lidt spændt på hvad hun ville. Hun havde en gang givet et rigtig godt tip på en hælercentral og der blev virkelig fundet koster. For flere millioner. Ham hun angav, var en kunde, som stillede store krav. Hun angav ham, ikke fordi han stillede store krav, men han ville ikke betale det store krav kostede.

"John", fortsatte Annika, "jeg har haft en mærkelig oplevelse. Jeg har en kunde som skal have den helt store tur. Du ved – den helt perverse omgang med urin, fæces osv. Han betaler godt – rigtig godt. Det er slet ikke det, men jeg er bange for ham. Jeg er bange fordi jeg slet ikke taler med ham, som jeg taler med mine andre kunder. Han siger næsten ingenting og så bærer han maske. Jeg har aldrig set hans ansigt og før han kom første gang, var det en lille homoseksuel fyr sidst i 20'erne eller begyndelsen af 30'erne, med en lille diamant i ørerne og manicurerede negle, som kom hen til mig på gaden og spurgte om jeg var villig til den form for sex.

.

Jeg sagde ja, men at det kostede 10.000, - kr. pr gang. Det var okay – uden prisen overhovedet blev diskuteret. Jeg skulle være klar på min bopæl hver 6. fredag fra kl. 1500 til kl. 17 og det var et must, at jeg var alene i lejligheden. Hvis han ikke kom, skulle jeg være klar fredagen efter – også kl. 15 – og så ville jeg denne gang få 5.000 ekstra i tabt arbejdsfortjeneste.

Men jeg skal lige sige, at det endnu ikke er sket at han ikke er kommet kl. 15 på den aftalte fredag. Han har altså også kun været der 3 gange. I dag er det 4. gang han skal komme."

"Annika, er du bange for han skal gøre dig noget eller snyde dig for pengene"?

Nej, slet ikke. Altså ikke bange for han ikke betaler. Han må være ret velhavende. Men

jeg kan ikke lide, at jeg på en gang ved så lidt om ham og så ved jeg så meget om hans sexliv. Jeg er bange for hvad han kan finde på. Han har også sin egen film med, og John, du må love mig du holder kæft, vil du det?

Ja, selvfølgelig, sagde jeg uden at tænke nærmere over det.

John, er du sikker? Der er tale om nogen virkelig specielle film. Jeg vil bare være sikker på du ikke jager ham væk, det er jo fantastisk med alle de penge, som jeg nødig vil undvære. Jeg vil bare have dig til at være bodyguard for mig når han er på besøg. Det er han – som jeg sagde – hver 6. uge. Du kan så stå inde i skabet, du ved, og så springe frem hvis han finder på at gøre mig noget. Jeg vil give dig 1500 kr. pr gang, okay?

Hvad er det for nogen film, Annika?

John, lover du – uanset hvad – at holde din kæft?

Ja, okay, for din skyld Annika.

John, han har en videofilm med. Det er en snuff film med den mest afskyelige mishandling af nogle drenge og også af et par piger. Men mest drenge. Jeg tror den er optaget i Sydamerika. Børnene er helt sikkert ikke europæere. Der er nogen af dem, som bliver slået ihjel. Og jeg kan garantere dig, at det ikke er filmtrick. Føj hvor er den ulækker. Han sidder bare nøgen i min læderstol eller står op og så skal jeg lave forskellige ting ved ham, medens han ser filmen.

Når jeg har lavet alt muligt ved ham og han er færdig, så binder han mig og giver mig et sort bind for øjnene, så jeg er helt blændet. Totalt. Så tager han et bad og når han er færdig kommer han ud og laver noget ved mig, og så går han. Jeg tror han binder mig for øjnene, fordi han har taget sin maske af, og han vil undgå jeg ser ham.

Vil du hjælpe mig John?

Ja, helt ok, men du skal altså også holde mund overfor alle. Hvis nogen finder ud af det bliver jeg smidt ud af uroen og måske helt ud af politiet, så ikke et ord til nogen som helst, okay? Jeg vil også lige vide, om du har fortalt andre kolleger om det her. Har du spurgt andre om hjælp?

Nej, du er den eneste der ved det. Ingen af de andre – heller ikke af pigerne ved noget om det. For det første er jeg lidt flov over det perverse svineri, men jeg vil heller ikke have det rygtes at jeg får så mange penge. Så risikerer jeg bare en junkie i panik

kommer og stikker mig ned. De kan jo finde på alt for at få penge til et fix.

Jeg tager Henrik med – han skal ikke vide en skid om pengene du giver mig – og så går vi op i skabet. Han skal nok holde sin kæft. Jeg siger bare til ham, at du har lovet os et lille show og så kan han få lejlighed til at opleve det. Næste gang skal jeg nok være der alene.

Hvornår var det du sagde han kom – var det kl. 15?

Ja, kl. 15 og han er altid uhyggelig præcis.

Okay, vi er oppe hos dig en halv time før.

Annika sagde hej og gik ud af døren. På vej ud blinkede hun til mig. Satans også. Linda havde igennem årene udviklet en sjette sans og en opfattelses evne, der var et rovdyr værdigt. Selvfølgelig så hun blinket.

Nå, John, skal du have udvidet horisonten, sagde Linda. Det får du hvis du prøver Annika, for den slags har du vel ikke prøvet før, har du? Måske kan du li` det, men ville det ikke være ærgerligt?

Søde lille Linda, tag du bare en dyb slapper og bland dig helvedes meget udenom, okay?!, sagde jeg skarpt.

Mit tonefald overraskede Linda og jeg fortrød med det sammen. Hun kendte mig lidt for godt og det var farligt at skærpe hendes nysgerrighed for voldsomt. Jeg ønskede ikke hende indblandet i noget omkring mit arbejde

Hov, hov, John, jeg driller jo bare lidt eller ramte jeg plet? spurgte hun.

Nej Linda, undskyld, det var ikke min mening at snerre ad dig. Jeg er bare lidt irriteret, fordi jeg tror en meddeler har taget røven på os. Vi havde en snak med ham lige før vi kom her og ved nærmere eftertanke tror jeg han løj for os. Så blev jeg endnu mere irriteret fordi jeg skylder Annika en lille tjeneste og nu vil hun have hjælp til at blive fri for en af rockerne, som snyder hende for betaling. Og det gider jeg faktisk ikke blande mig i, sagde jeg for at få Linda til at tænke på noget andet.

Det hjalp, for Linda begyndte straks at udfritte mig om hvem rockeren var og nu helmede hun ikke før hun havde fundet ud af det. Linda samlede på sladder – nej sladder er forkert, hun samlede informationer. Jeg tror også hun efterhånden vidste så meget om så mange, at hun nød en stor grad af beskyttelse i hele miljøet på Vesterbro.

Alle vidste, at hun kunne holde på en hemmelighed.

Og det er heller ikke rigtigt at kalde hendes snak med os og andre for sladder. Hun pludrede.

Jeg kærestede med hende – i al hemmelighed - og det havde hun ikke fortalt nogen af de andre fra Uroen. Eller nogen anden for den sags skyld. Jeg var heller ikke sikker på, at jeg var den eneste politimand hun havde været sammen med. Når jeg spurgte hende svarede hun altid, at det ikke kom mig ved. Og det havde jeg lært at respektere. For det havde hun jo ret i.

Men hun var en helt anden pige når hun ikke befandt sig i miljøet på Vesterbro.

Kapitel 4

Linda havde virkelig klaret sig godt. Hun var 40 år gammel og født på Vesterbro. Hun havde boet i Mysundegade til hun var 15, hvor hun blev sendt på Ungdomspension på Frederiksberg.

Hendes mor havde været luder med en traditionel karriere. Hun drev først forretning fra sin lejlighed (Linda kunne huske at hun ofte måtte skrue op for sin radio når moderen havde "gæster") og allerede da Linda var 10 år begyndte hun at hjælpe moderen, som bad hende lave kaffe til "onkel Bent" eller hvad de nu hed.

Senere begyndte moderen at trække på de lidt pænere værtshuse og via Halmtorvet endte hun på Postillonen, hvor hun knap kunne tjene til en porter og brændevin, ved at stille sig til rådighed for alle mulige ulækre og perverse svin.

Moderen døde for et par år siden, fuldstændig ødelagt af druk.

Linda besluttede sig meget tidligt for, at hun aldrig ville ende som moderen. Moderen havde flere gange advaret Linda, ikke mod at blive prostitueret, men mod at blive boende på Vesterbro. Moderen betegnede det som "Hovedes Forgård".

Linda prøvede dog at få penge for sex. Første gang da hun var 13 år og en af moderens kunder kom ind til hende, medens moderen var faldet i søvn inde i stuen. Linda havde været skrækslagen, men turde ikke råbe om hjælp. Hun var bange for, at en af naboerne skulle ringe efter politiet og så havde moderen sagt, at de ville blive smidt på gaden og ikke ville have noget sted at bo.

Hun huskede ikke manden særlig tydeligt. Det værste havde været hans lugt. Han lugtede fælt af spiritus og andre dunster. Og han var fed. Lige siden havde hun ikke kunnet være sammen med fede mænd. Han forbrød sig mod hende. Hun følte ingen særlig smerte men var ved at brække sig over hans uddunstninger. Han gik ud af værelset, men kom ind på hendes værelse igen og smed 200 kr. på bordet og lagde fingrene på læberne og betydede hende, at hun ikke skulle sige noget. Linda nikkede og hun hørte han kort efter forlod lejligheden.

Hun fortalte aldrig moderen om det passerede, men begyndte at forlade lejligheden, når moderen kom hjem med kunder. Dette havde moderen aldrig protesteret imod, og derfor var det Lindas opfattelse, at moderen havde en formodning om, hvad der var sket. Et par gange havde en af kunderne set hende gå og foreslået moderen at Linda skulle være med "i en hyggelig leg", men moderen havde Gudskelov altid afslået deres forslag. Vredt og bestemt. Sommetider sagde kunden undskyld og stak Linda en 100 kr. seddel.

Linda gik så op på Hovedbanegården – ned ad Vesterbrogade – hvor hun drømte om alt det lækre tøj og de dejlige møbler, som hun selv ville have, når hun fik råd til det. Hun holdt meget af at stå og kigge på forretningernes udstillingsvinduer.

En aften, hvor det havde været meget koldt, begik hun den fejl at gå ind på Reden på Gasværksvej. Hun troede det var en kaffestue, men tog så gruelig fejl. Inden hun så sig om sad hun faktisk i forhør hos en kvinde og fortalte hende, hvorfor hun gik rundt på gaden så sent om aftenen. Kvinden kiggede efter nålestik på Lindas arme, men fandt naturligvis ingen.

Allerede næste dag kom der en gruppe fra kommunen hjem til dem, og Linda blev bedt

om at pakke en taske. Folkene var søde nok og hun blev kørt ud på Frederiksberg, hvor hun skulle bo på en Ungdomspension. Moderen protesterede ikke. Linda følte sig senere hen overbevist om, at det var en lettelse for moderen, at Linda blev tvangsfjernet.

Linda kom også i en ny skole – Duevejens skole og havde en herlig tid. På pensionen var der vide grænser, og de kunne gøre næsten hvad de ville. Hun boede der i næsten 2 år, men så opdagede forstanderen, at Linda bollede med en af pædagogerne. Det havde givet hende mange fordele at have ham som kæreste, og hun kunne ikke rigtig se der var noget forkert i det. Hvorfor skulle de andre blande sig i det? Hun betragtede ham som en hemmelig beskytter.

Pædagogen fik lov at blive på pensionen (forstanderen havde vel ikke råd til en skandale så pensionen blev lukket.) De fik jo så mange penge af kommunen. Linda havde hørt, at en af drengene kostede kommunen over 40.000 kr. om måneden. Fik hun bare en fjerdedel af det skulle hun nok klare sig selv).

Linda kom i familiepleje på Fyn. Helt ude på landet. Det var et hyggeligt sted, men så forfærdelig kedeligt. Familien havde i forvejen et barn, en dreng der var 2 år yngre end Linda. Han var også så kedelig. Og forkælet. Moderen i huset var hjemmegående og faderen var værkfører på en eller anden fabrik.

Deres topmål af hygge var at se fjernsyn. Det var tændt konstant og hver aften faldt faderen i søvn i sin lænestol med benene oppe på en skammel. Så smilede moderen lidt overbærende og omkring kl. 21 lagde hun strikketøjet fra sig og vækkede ham. Så var kaffen nemlig klar og hver aften havde moderen hjemmebagt kage. Hold kæft, hvor de hyggede.

Ved ti tiden sagde moderen, at nu var det vist sengetid, lille Linda. Og flere gange om ugen sagde både moderen og faderen ”hvor er du en nem pige, Linda. Det var godt vi fik sådan en nem pige. ”

Lige siden havde Linda opfattet sig selv som nem. Ikke sød. Ikke kærlig. Ikke sjov. Men nem.

Hun kedede sig på Fyn til hun blev 18. Så skred hun. Fra den ene dag til den anden rejste hun tilbage til Vesterbro. Hun gik op på kommunen og det lykkedes dem at skaffe hende et klubværelse. Hun fik bistandshjælp og havde det egentlig ganske rart. Hun var til samtale en gang imellem og fik tilbudt forskellige kurser og skoler, men sagde nej tak

til det hele. Hun fik job inde i byen på et diskotek og tjente 60 kr. i timen. Sort. Ganske fortrinligt.

Hun fik andre jobs på værtshuse og havde igennem årene arbejdet flere steder på Vesterbro. Hun viste sig at være rigtig dygtig og vellidt, og derfor var der flere stamkunder, som havde flyttet værtshus med hende og hun tjente en rimelig god løn ved siden af bistandshjælpen.

En dag var hun til samtale med en sagsbehandler og inden Linda rigtig blev klar over det, var hun blevet tildelt førtidspension. Herligt og nemt. Og så var sagsbehandleren jo også fri for hele tiden at skulle prøve at finde "noget ordentligt" til Linda. Som ved et trylleslag lykkedes det også at skaffe Linda en 2-værelses lejlighed i Viktoriagade.

Af kærester havde hun kun løse forhold. Hun ville ikke have nogen skulle bestemme over hende, og hun kunne ikke have en fyr mere end en uge i lejligheden, før han begyndte at komme med gode råd til indretning, farver, møbler osv., og det skulle de bare ikke blande sig i.

Linda talte en aften med en af pigerne nede fra Kakadu. Denne pige fortalte, at hun forenede fornøjelse med forretning. Til daglig arbejde hun i parfumeriafdelingen i Magasin og en gang imellem i weekenden tog hun ned på Kakadu og fandt sig en fyr. Hun tog kun en fyr hun fandt tiltalende, og en gang havde hun haft en forretningsmand, en fra Saudi Arabien, som betalte hende 10.000,- for en nat og dagen efter havde han købt en pels til hende hos Birger Christensen. Derefter havde de spist frokost på D'Angleterre, noget hun aldrig ellers ville have haft råd til.

Linda tænkte over denne samtale, men ville ikke ind i ludermiljøet på Vesterbro. Hun begyndte i stedet at tage på Damhuskroen, når der var enkebal om tirsdagen, og her tog hun bestik af mændene. Når hun havde udset sig en som rigtig slog om sig med penge og som så rimelig ud (og ikke var fed!) så bød hun ham op til dans.

Det gik altid som planlagt. Han spurgte om de skulle tage hjem til hende, men hun sagde altid nej tak. Hun fortalte hun boede i Kalundborg og kun var på besøg hos en veninde, som hun skulle overnatte hos. Manden inviterede hende så med ind på et hotel – i sjældne tilfælde hjem til sig selv – men dette afviste hun også, idet veninden forventede, at Linda sov hos hende. Og i øvrigt oplyste Linda dem om at hun var gift, og derfor måtte veninden ikke vide noget, for hun kendte jo også Lindas mand.

På et tidspunkt, efter Linda havde danset endnu en dans – helst lige efter en kinddans – ”opdagede ” Linda, at hendes veninde var kørt. Nu var hun nødt til at tage af sted, for ellers kunne hun ikke komme med toget. Forbandede veninden overfor manden, for nu havde hun brudt deres aftale.

Manden tilbød hende igen at hun kunne sove hos ham ”uden at de behøvede at lave noget” (denne udtalelse grinede Linda altid af for sig selv) men Linda oplyste ham om at hun skulle hjem på et tidspunkt, og at en taxa ville koste næsten 1.000 kr.

Hun havde endnu ikke oplevet at dette forskrækkede nogen af dem og et par stykker havde sagt ”hvis du vil sove hos mig vil jeg give dig 2000 til en taxa”.

Dette gjorde hun et par gange om måneden og derfor kendte hun de fleste natte restauranter og de bedre hoteller i København. Hun nød opmærksomheden og tjente nogle nemme penge. Og det var da også sket, at hun havde fået et godt knald. Men det hørte til sjældenhederne.

For nogle år siden mødte hun en fyr på den måde. Han var ejendomsmægler og boede i Dragør. Han havde tilsyneladende penge og var også til at holde ud at være sammen med. Hun kontaktede ham selv igen og de var begyndt at komme sammen. Hun besluttede sig for at holde op med sit ”Damhusstunt” og nød samværet med ham i lidt mere faste rammer.

Han grinede, da hun fortalte ham om sin løgnehistorie og syntes egentlig det var helt i orden. Han fortalte hende en masse om ejendomshandel og fordelene ved at købe en ejerlejlighed eller et hus, frem for at være lejer.

Linda havde sparet en del penge op og hun købte sig en ejerlejlighed på Frederiksberg (efter anbefaling af ejendomsmægleren) og hun indrettede den smagfuldt.

Forholdet til ejendomsmægleren røg efter nogle måneder, fordi han begyndte at stille krav om, at hun skulle finde sig et andet arbejde end at være servitrice (hun havde ikke fortalt ham hun fik førtidspension) og han begyndte også at give hende gode råd om indretningen af lejligheden.

Det ville hun ikke finde sig i og slog derfor op med ham.

Kapitel 5

Linda fortsatte med at lægge penge til side, og en dag købte hun endnu en lejlighed på Enghavevej og indrettede den som massageklinik. Hun kendte en del af pigerne fra miljøet og fik kontakt med nogle trofaste piger.

Linda stillede nogle krav til dem. Det var et must, at de ikke var narkomaner, og de måtte ikke have en alfons bag sig. Til gengæld fik de bedre forhold end andre steder, og Linda forlangte ikke så meget. Der arbejdede seks piger på stedet i toholdsskift, og Linda fik 500 kr. om dagen pr. stk. De skulle ikke betale noget, hvis de var syge eller af en anden grund ikke havde været på arbejde.

Linda betalte for daglig rengøring – 250 kr. sort – og pigerne fik skiftet sengetøj hver eneste dag. Hun betalte også for indretningen af specialrum (til spanking) i klinikken. Det var ret kostbart, men forøgede pigernes indtjening betragteligt.

Efterhånden var der en del piger, som kom og spurgte, om de ikke måtte arbejde på klinikken, og Linda blev klar over, at hun havde fundet et godt og stærkt koncept. Hun fik ret hurtigt sparet en del penge op, og hun købte en stor herskabslejlighed på Frederiksberg – ret tæt på Frederiksberg Hospital.

Lejligheden blev indrettet til klinik – det kostede 250.000 – men så havde hun også en af de mest luksuriøse klinikker i hele byen. Pigerne havde naturligvis hver sit rum, men derudover blev der indrettet et spankingrum og et rum til toiletsex. Det var ret kostbart, men det øgede også her pigernes indtjening ganske betragteligt.

Pigerne var ellevilde med lejligheden, og otte af de bedste fik lov at arbejde der. De lavede selv en arbejdsplan og betalte hver 1.000 kr. om dagen under de samme betingelser som på Enghavevej, og Linda tjente rigtig gode penge.

Lejligheden var i to plan, og to af pigerne boede på første sal, hvor der faktisk var en selvstændig treværelses lejlighed med et lille køkken. For dette betalte de hver 1.800 kr. helt officielt (men herudover betalte de hver 2.200 kr. sort), og det var alle parter tilfredse med. De 8.000 kr. dækkede Lindas udgifter til rengøring, vask af sengetøj m.m.

På de to klinikker tjente Linda omkring 200.000 kr. sort om måneden – altså i overskud – og det var jo et beløb, jeg – stakkels strømmer – havde svært ved at forholde mig til. Men jeg syntes, det var godt gået af Linda.

Alt dette fortalte Linda mig, fordi vi begyndte at kæreste med hinanden. I al hemmelighed, forstås. Det begyndte med, at hun tabte et væddemål om en middag til mig. Jeg havde aldrig forventet at skulle have min gevinst – en luksusmiddag for to med alt betalt – fordi jeg var så stensikker på at vinde væddemålet, der gik ud på, hvor Allan

Simonsen spillede i '77, da han blev valgt til Europas bedste spiller. Hun sagde Barcelona.

Flere gange spurgte Linda, om jeg snart skulle have min gevinst, og da jeg slog det hen, sagde hun, at for hende var spillegæld æresgæld.

En dag aftalte vi at gå ud en fredag aften, og vi mødtes på Copenhagen Corner. Jeg var klar over risikoen for, at jeg blev set af en kollega, men var hamrende ligeglad. Efter jeg var blevet smidt ud af konen, var der jo heller ingen at sladre til, og at Linda passede baren og billetsalget i en pornobiograf var vel ikke forbudt? Hun var mere interessant og klogere end mange af de søer, som vi altid kunne finde på Exalon – "Den jyske ambassade" – hvor det vrimlede med strømere på jagt efter et nemt offer. Det sjove var, at det altid var os, der troede, at vi havde scoret. Vi tænkte ikke tanken, at det var lige omvendt.

Det viste sig, at hun havde bestilt bord på "Kong Hans". Her fik vi den mest fabelagtige middag – delte en halv flaske Chablis, en hel flaske Château Petrus fra '63, og hun købte en flaske vintage port fra 1955 (den sælges ikke glasvis, så vi tager resten med hjem!). Til kaffen fik vi XO-cognac.

Naturligvis nød jeg middagen, men én ting nagede mig ad Pommern til: Hvor dølen havde hun pengene fra? På dette tidspunkt havde hun jo ikke fortalt mig noget som helst, og min første tanke var, at hun solgte narko. Jeg fortrød, at jeg havde sagt ja tak. Jeg kunne virkelig få ørerne i maskinen, hvis det her blev opdaget.

Linda kiggede på mig og spurgte, om vi ikke skulle gå på Tordenskjold og få en drink. Jeg svarede lidt undvigende, og pludselig grinede hun og sagde:

"John, du har aldrig taget mig i en løgn, vel?"

"Nej."

"Okay, du skal ikke være nervøs for pengene. Jeg har ikke stjålet dem, og hvad der er vigtigst for dig – jeg sælger heller ikke narko – comprende?"

"Fin nok, men det her er lidt uvant for en strømmer, og jeg har jo også set priserne på menukortet. Og ikke for at fornærme dig, men så meget tjener du vel heller ikke på 'Rosie'? Men du har måske arvet?"

"John, min ven, en anden gang, okay? Så skal jeg nok fortælle dig det."

Vi gik på Tordenskjold og drak en lækker maltwhisky. Vi sad i en af de bløde sofaer. Jeg kunne godt mærke, at jeg havde fået noget at drikke, men følte mig rigtig godt tilpas. Vi havde også snakket godt sammen, og jeg syntes virkelig om Lindas selskab. Der var ikke noget påtaget over det, og det var også tydeligt, at hun havde det fint.

Hun begyndte at nusse mig i nakken, og ganske naturligt begyndte vi at kysse

hinanden. Vi gik på dansegulvet og dansede tæt. Linda kiggede op på mig og sagde:
"Du er sød."

Hun sagde det på en rørende og oprigtig måde, og jeg blev varm indvendig. Der var ikke noget forlorent ved hende. Hun foreslog, at vi tog hjem til hende.

I taxaen kælede vi for hinanden og blev nok lidt for frække. Pludselig holdt taxaen ind til siden, og chaufføren – en fremmedarbejder – sagde, at vi skulle betale og stige ud.
"Jeg vil ikke have det svineri herinde."

Herregud, han hidsede sig op over, at Linda slikkede mig en lille smule.

Jeg tog mit politiskilt frem og rakte det til ham:

"Hør her, min lille ven. Det er det flinke politi. Nu får du sat dytten i første gear og kører os derhen, vi bad dig om, okay? Hvis ikke, så skal du regne med, at der er en patruljevogn her om fem minutter, og i morgen kontakter jeg hyrevognsnævnet, og så er du lige pludselig tidligere taxachauffør. Er vi enige?"

Han begyndte at undskylde, at han ikke vidste, hvem jeg var osv. Jeg sagde, at det var i orden – bare han holdt sin kæft og kørte videre.

Han fik en halvtredser i drikkepenge – så var jeg også mere sikker på, at han holdt sin kæft.

Linda boede lækkert, og det var tydeligt, at hun havde kvalitetssans – både hvad angik møbler og på anden vis. Hendes reoler talte mange spændende forfattere, og hun havde god kunst på væggene, bl.a. en ægte Carl-Henning, som jeg ofte havde set som plakat, men her var det den ægte vare.

Linda bad mig finde en flaske rødvin, mens hun tog et bad. Der var mange rigtig gode vine, og jeg valgte en Amarone – en 15 % fyldig og fed vin, som jeg aldrig havde haft råd til at købe.

Linda kom ud fra badet – splitternøgen – kastede et håndklæde hen til mig og sagde:
"Der er ledigt."

Efter badet rakte hun mig en lækker badekåbe – hun havde også selv taget en på.

Vi drak rødvin, men gik hurtigt i seng. Vi elskede – stille, roligt og herligt. Ikke længe, men intenst.

Vi lå begge og røg. Linda sagde:

"Jeg er nødt til at fortælle dig noget. Fordi jeg føler, det er vigtigt for dig, og fordi jeg stoler på dig. Og det er også vigtigt for mig."

Inden jeg kunne nå at sige noget, begyndte hun at fortælle historien om sig selv. I en lang beretning, kun afbrudt af rødvinsdrik og cigarettænding, fortalte hun hele sin livshistorie og skjulte ikke noget.

Jeg var rørt over, at hun havde betroet sig til mig – især fordi hun sagde, at det var første gang nogensinde, hun havde fortalt det her til nogen som helst. Hun puttede sig ind til mig og sagde, at hun var træt og ville sove.

Denne nat blev den første af mange, og vi havde også været på ferie sammen – en uge på Sicilien. For os begge var det ganske naturligt, at hun betalte.

Vores forhold bevarede vi som en hemmelighed.

Og det skulle vise sig at redde mit liv.

Kapitel 6

Henrik og jeg sagde tak for skænken og gik udenfor.

Hør her, Henrik. Nu skal du straks opleve et show oppe hos Annika. Hun – som du vel kunne se – er transvestit og laver rigtig kinky sex. Hun skylder mig en tjeneste, og derfor tilbyder hun en gang imellem, at vi kan se, hvad hun laver med kunderne. Hun har indrettet et skab med skjult indgang fra et andet værelse, og så er der to minimale kighuller – du ved, spionøjne som der er i nogle døre, så man kan se, hvem der ringer på.

Det kan godt være, det du får at se, er ret ulækkert, men det er vigtigt, du er meget stille. Hvis kunden opdager, vi er der, så ødelægger vi Annikas forretning, og det dur ikke. Er du interesseret?

Ja, det er fint nok med mig, sagde Henrik.

Okay, Henrik, vi skal lige hente noget på Politigården. Vi kørte ned på PG, og jeg gik op i narkoafdelingen og fik fat i Schou, som havde været der i en menneskealder. Vi udvekslede de sædvanlige hilsner, og jeg forklarede ham, at jeg havde fået et tip om en handel, der skulle foregå i en lejlighed hos en af luderne, og derfor skulle bruge et penhole-kamera, så vi kunne tage billeder af handlen.

Schou spurgte, om der var et brugbart hul, og jeg fortalte ham, at det var en af de gamle lejligheder i Eriksgade, så det var ikke noget problem. Vi havde boret et hul.

Jeg lånte et af de små kameraer og fik to film med. Kameraerne er et teknisk lille vidunder med et meget tyndt objektiv med vidvinkel, så man kan tage billeder via et lille hul. Kameraet er motordrevet og fuldstændig lydløst, og kvaliteten af billederne var

forbavsende gode.

Schou spurgte efter et journalnummer, og jeg sagde, at det havde jeg endnu ikke. Hvis det viste sig, at der ikke skete noget, gad jeg ikke skrive noget som helst, så kunne vi ikke bare aftale, at du får det senere? Altså hvis det bliver til noget?

Okay, sagde Schou, men du skal fandme passe godt på det. Det er dyre sager. Selvfølgelig, min ven, jeg kommer om et par timer og tager et stykke wienerbrød med.

Vi kørte op og parkerede ved bunkeren på Halmtorvet og gik en runde for at se, om der var nogen mistænkelige biler i nærheden. Vi så ingen og gik op til Annika, der boede på første sal lige over Asian Supermarked.

Annika lukkede os ind, og hun virkede nervøs. Jeg bad hende slappe af og sagde, at vi nok skulle være stille.

John, det er også vigtigt, I holder kæft, ikke? I må ikke fortælle nogen, hvad I ser, vel? sagde hun og skævede til Henrik.

Bare rolig, min ven. Jeg har fortalt Henrik, at vi ikke må ødelægge din forretning. Vi skal bare se et lille show, ikke?

Annikas lejlighed var vældig hyggelig. Det var en treværelses, som hun havde brugt en del på at sætte i stand. Den bar tydeligt præg af at være indrettet af en bøsse – der var meget lyserødt og flere store plysbamser rundt omkring. Der var nogle meget lækre mahognimøbler.

Stuen, hun betjente kunderne i, var indrettet med et stort B&O-fjernsyn, video og en stor samling pornofilm. På gulvet var der en stor, meget tyk madras og en anden, lidt mindre madras, der var formet næsten som en chaiselong.

Der var lagt plastik over madrasserne og ovenpå igen sorte satinlagner og store hovedpuder, også med sort satinbetræk. Der var lagt flere store frottéhåndklæder frem.

Ved siden af den store madras lå der en tube glidecreme – en barskt udseende pisk med læderremme – flere par lange, sorte, tynde gummihandsker af den slags, lægen bruger til undersøgelse, bare i en anden farve – en stor sort dildo – to sæt håndjern – en rulle køkkenfilm og en rulle kraftig sort tape. Der stod også to små plastflasker med indføringstuber, og det viste sig at være lavement.

Det gik op for mig, hvad der skulle foregå, og jeg kiggede over på Annika, men hun sagde ingenting.

Foran fjernsynet stod en stor læderlænestol med trinløst vippebeslag.

Henrik og jeg gik ind i det andet værelse, og Annika trykkede på en knap, og derefter åbnede hun et stort spejl, som umiddelbart så ud til at være indfældet i væggen. Spejlet viste sig at være en dør ind til skabet, som var rimelig stort. Vi kunne sagtens stå to derinde.

Der var bælgmørkt, og vi kunne ikke se en hånd for os. Oppe i ca. 175 cm højde var de to små huller, og igennem dem kunne vi overskue hele stuen. Jeg prøvede med kameraet, og ved at dreje det ganske let kunne jeg se det meste af stuen igennem objektivet.

Det slog mig, at jeg faktisk så på Annika med helt andre øjne, end jeg var vant til. Det var i miljøet ikke vanskeligt at acceptere hendes rolle som kvinde. Derfor omtalte vi hende også indbyrdes som hun. Men nu var hun ligesom en skuespiller i et teaterstykke, og jeg fandt hendes fremtoning lidt latterlig og ulækker. Hun var iført et sort negligé og et par sorte læderstøvler. Hun var nøgen under negligéet bortset fra, at hun havde en sort bh på, og det så tragikomisk ud.

Jeg kiggede på mit dykkerur – de selvlysende tal viste, at klokken var næsten 15.00. Få sekunder senere hørte vi det ringe på døren.

Luften i skabet var tyk af spænding, og jeg kunne mærke adrenalinen pumpe i mine vener.

Vi hørte Annika byde kunden velkommen og entredøren blive lukket. Kunden kom først ind i stuen. Han virkede hjemmevant.

Han havde en mørkeblå uldfrakke på og et silketørklæde om halsen samt hat og solbriller. Han bar på en attachétaske, som han åbnede, og uden et ord rakte han et videobånd samt et bundt pengesedler hen til Annika og begyndte at tage sit tøj af. Nonchalant smed han tøjjet i en stol. Han stod med ryggen til os. Han var en mand i begyndelsen af 50'erne og var over middelhøjde. Han virkede lidt kvabset uden at være direkte fed. Da han havde fået alt tøjjet af, vendte han sig. Den maske, han havde på, var af den type, som bruges i nogle film. Den var lavet af et meget tyndt materiale, og det kunne umiddelbart ikke ses, at det var en maske.

Masken viste ansigtet af en ældre mand med rynker.

Han satte sig i lænestolen og gav tegn til, at Annika skulle starte videoen. Hun havde sat filmen i, og med fjernkontrollen satte hun den i gang.

Filmen var lige nøjagtig så ulækker, som Annika havde sagt, og det virkede for mig også, som om der var tale om en ægte film.

Manden sad bare i lænestolen og rørte lidt ved sit lem, men han havde ikke erektion.

Han rejste sig op og tog fat i Annika og skubbede hende om bag sig. Hun satte sig ned og begyndte at slikke ham bagi, mens han fortsatte med at kæle for sit lem.

Han vendte sig om, og han havde fået erektion. Han gik hen og hentede dildoen og cremen og rakte begge dele til Annika. Annika havde taget sit negligé af, men beholdt støvler og bh på. Om sit lem havde hun en lille sort læderrem med blanke nitter. Det var fuldstændig vildt at tænke på og omtale ham som "hende" og kvinde, og jeg følte pludselig en stærk afsky for hende.

Mens han så filmen, kælede Annika for ham på forskellig vis, og vi kunne se, han havde

fået erektion af at se scenerne i filmen.

Videofilmen var så forfærdelig ulækker og skræmmende i en grad, jeg ikke havde forestillet mig. Det var så grænseoverskridende, at jeg havde svært ved at styre mit temperament.

Jeg havde kvalme og havde allermest lyst til at gå ud og skyde det svin lige i skridtet. Vreden var næsten håndgribelig, og jeg kunne mærke, det vibrerede i mine næsebor og begyndte at svide i mine øjne. Jeg havde naturligvis prøvet at græde af sorg og af glæde, men aldrig havde jeg følt trang til at græde af vrede. Jeg fortrød aftalen, jeg havde lavet med Annika, og tænkte seriøst på at knalde ham, når han gik derfra. Jeg overvejede, om vi kunne skygge ham, når han gik, og så kontakte ham på gaden med den undskyldning, at vi ville se, om han havde narko i mappen.

Den undskyldning var altid gangbar på Vesterbro. Så kunne vi i det mindste finde ud af, hvem han var, det forbandede møgdyr. For satan, hvor jeg hadede ham.

Jeg havde kameraet klar og tog et par fotos.

Annika spolede filmen tilbage og rakte den til manden, som lagde den ned i sin taske. Han gik hen og lagde sig på den store madras, og Annika spurgte, om han ville have en drink. Han rystede på hovedet.

Han lagde sig på ryggen med benene bøjedede. Han tog et par af handskerne og rakte dem til Annika, som tog dem på. Hun tog en masse creme i hånden og begyndte at smøre hans endetarmsåbning ind.

Herefter udspillede der sig et så ulækkert scenarie for øjnene af os, at det trodser enhver beskrivelse.

Det, der foregik, var så ulækkert – så absurd – at jeg næppe troede mine egne øjne, og det kostede mig en kraftanstrengelse ikke at kaste op.

Jeg havde tidligere hørt luderne fortælle om mænd med den slags lyster, men det her overgik min vildeste fantasi.

Føj for fanden, hvor var det ulækkert.

Da både kunden og Annika havde fået udløsning, bad han hende om at sætte sig med ryggen op mod væggen. Han viklede et sort tørklæde rundt om hendes ansigt, så hun intet kunne se. Han gik derefter ud på badeværelset, og vi kunne høre vandet fra bruseren løbe et stykke tid. Det tror da pokker, at han måtte vaske sig grundigt.

Jeg havde taget flere fotos af hele seancen, men nu var jeg ekstra oppe på mærkerne, for det kunne jo være, Annika havde ret i, at han havde taget masken af, når han kom ud fra badeværelset.

Han kom ind igen og havde profilen vendt mod os, men alligevel syntes jeg, at jeg genkendte ham. Han stod et stykke tid og kiggede ned på Annika. Jeg tog et par billeder af ham i profil.

Han vendte sig, og jeg kunne ikke undertrykke et gisp, og umiddelbart efter hørte jeg også Henrik give sig, og jeg tog ham hårdt i armen – både for at undertrykke ham og mig selv fra at sige noget.

Manden havde front mod os, og den nøgne, lidt overvægtige blege mand, der stod mindre end tre meter fra os, kendte vi så godt fra masser af billeder i tv og i aviserne.

Det var landets statsminister.

Statsministeren gik hen og tog sit tøj på. Stille og roligt. Han tog til sidst en silikonemaske – tilsvarende den, han havde haft på, da han kom – op fra sin attachétaske og tog den på foran spejlet og derefter sine briller.

Forvandlingen var fuldkommen, og ingen ville kunne genkende ham.

Jeg havde haft åndsnærværelse nok til at fortsætte med at fotografere, selv om jeg var blevet så chokeret over at se, hvem Annikas kunde var, at det kun var med besvær, jeg kunne tænke en klar tanke.

Han gik ud i entreen og forlod lejligheden.

Kapitel 7

Henrik spurgte hviskende og meget dumt:

"Hold da kæft, mand – så du, hvem det var?"

"Ja, selvfølgelig gjorde jeg det."

Annika gik ud på badeværelset, og vi kunne høre vandet løbe. Et stykke tid efter kom hun ind i stuen, og hun havde en rød badekåbe af silke på.

Hun kom ind i værelset, og døren blev åbnet. Vi måtte knibe øjnene sammen på grund af det stærke lys.

Annika sagde ikke et ord, og jeg vidste heller ikke, hvad jeg skulle sige til hende. Ja, jeg kunne ikke engang kigge hende i øjnene. Hun vendte sig uden et ord, og vi fulgte efter hende som et par får.

Hun satte sig, tændte en smøg og spurgte, om vi ville have en drink.

"Ja tak, en whisky – dobbelt, om jeg må be'."

Henrik ville have en øl.

"Så I svinet?" spurgte hun.

"Ja, mon ikke," sagde jeg.

Annika spurgte, om det var en, vi kendte, men hurtigt sagde jeg, at det gjorde vi ikke. Han lignede en eller anden forretningsmand, og det var jo tydeligt, at han havde pengekasen i orden. Men kende ham – nej, det gjorde vi ikke, sagde jeg og kiggede bestemt på Henrik.

Han sad med lidt åben mund og havde været på nippet til at fortælle Annika, hvem hendes kunde var.

"Annika," sagde jeg, "gider du ikke lige gå ud på badeværelset? Der er lige et par ting, Henrik og jeg skal sludre om. Kun to minutter, okay?"

"Ja, selvfølgelig," og hun forlod stuen uden vrøvl.

"Henrik," sagde jeg hviskende, så Annika ikke kunne høre mig. "Nu skal du høre godt efter! Du må ikke fortælle en eneste levende sjæl, hvem du har set i dag! Vi får et helvedes hus, og det er med garanti, at vi bliver fyret – i hvert fald får vi ikke lov at fortsætte i uroen. Jeg tror godt, de kunne finde på at sende os til Rødbyhavn og glo pas resten af vores tid som strømere. Det gider vi ikke, vel? Du skal holde kæft, Henrik – heller ikke fortælle det til din kone, din bedste ven eller nogen anden kollega. Vil du love mig det?"

"Ja, John, det er helt i orden, men det er sgu da lidt af en sensation. For helvede, mand – statsministeren! Og det forbandede svineri. Han ville sgu blive nødt til at trække sig tilbage, og det ville rydde alle forsider i hele landet. Og i udlandet."

Jeg kiggede på Henrik og følte mig ikke overbevist om, at jeg havde gjort det tydeligt nok for ham, hvor vigtigt det var, at han ikke sagde noget.

Jeg vidste heller ikke rigtig selv, hvad jeg var så bange for, men jeg kunne mærke, at panikken var ved at få overtaget. Jeg følte mig både bange, målløs og magtesløs.

Satans også. Alle advarselsklokkerne kimede og bimlede for fuldt tryk.

"Henrik – kig på mig! Vil du ikke nok love, at du holder din kæft med det her? Tænk på Annika – hun vil være færdig i branchen, og det ville være vores skyld, forstået?!"

"John, jeg skal nok holde kæft, men hun kunne nu også tjene en del penge på de fotos," sagde han med et bondesnu glimt i øjet.

"Henrik, hvis hun forsøgte det, var hun død, inden hun kunne nå at drømme om, hvad hun skulle bruge pengene til. Du holder din kæft, forstået? Glem, hvad fanden du har oplevet."

Henrik blev lidt fornærmet over min skarphed, men det var ligegyldigt. Jeg lænede mig tilbage og forsøgte at få styr på alle de tanker, der kaotisk fløj rundt i hovedet på mig.

Jeg var klar over, at det her var sprængstof af den allerværste slags, men det var også sprængstof, hvor detonatoren ikke måtte blive aktiveret.

Jeg kaldte på Annika, og hun kom ind og satte sig og kiggede på mit tomme glas.

"Var det sådan et chok, John? Vil du ha' en til?"

"Ja tak, dobbelt, please."

"John – det var noget helvedes svineri at kigge på, men det er fandme heller ikke sjovt at være med til. Men 10.000, mand, det er fede penge."

Hun kiggede skiftevis på Henrik og mig.

"Kan I forstå mig? Hader I mig nu? John, du lovede mig, I ville holde kæft, ikke?"

Jeg kunne spore en begyndende panik i hendes stemme.

"Rolig, rolig, Annika. Vi holder kæft som aftalt. Vi er vant til at holde de aftaler, vi indgår – ikke også, Henrik?"

"Jo, vores munde er lukkede med syv segl," sagde han.

"Annika," sagde jeg, "du bestemmer sgu selv, hvad du laver for dine penge. Helt klart. Jeg ville ikke gøre det, du gjorde, for en million, men det er et frit land, vi lever i. Jeg respekterer det valg, du har truffet. Vi blander os overhovedet ikke. For os er du den samme, okay?"

Men indvendigt var jeg klar over, at der fremover ville dukke nogle væmmelige billeder op på nethinden, når jeg så Annika.

"Annika, du må heller ikke fortælle nogen, at vi har været her og kigge. Ingen overhovedet. Er det en aftale?"

"Selvfølgelig, John. Ikke et ord til nogen. Det er en gensidig aftale."

Annika gik ud i køkkenet og kom tilbage med en tom plastpose, og fra barskabet tog hun to flasker whisky – Royal Salute i velourposer – og sagde, at så kunne vi i aften skåle med hende pr. telepati for at besegle vores aftale.

Vi rejste os og sagde tak. Først nu bemærkede jeg, at det stank af Pommern til i stuen.

"Annika, jeg tror, du skal lufte ud," sagde jeg og blinkede til hende.

Vi forlod lejligheden, og Annika sagde, at vi måtte tales ved, og blinkede til mig. Jeg forbandede hende indvendigt, for så dum var Henrik heller ikke. Men han havde intet bemærket. Så ville jeg have kunnet se det på ham, eller også var han kommet med en eller anden bemærkning.

Vi kom helt ned på fortovet.

"Satans, Henrik – jeg glemte mine smøger oppe hos Annika. Jeg smutter lige op og henter dem."

Jeg løb ind på opgangen igen og hurtigt op ad trapperne, inden han kunne nå at kommentere det eller forsøge at følge med.

Jeg ringede på Annikas dør, og hun åbnede den næsten med det samme.

"John, jeg så godt, du glemte dine smøger, og regnede med, du ville komme tilbage. Her er dine 1500, og tusind tak for hjælpen," sagde hun og gav mig et kys på kinden.

Jeg trak mig instinktivt lidt tilbage, og hun sagde lidt fornærmet, at hun altså havde været i bad.

"Annika," sagde jeg. "Hør her. Du må ikke røre noget som helst i lejligheden. Lad være med at rydde op. Lad være med at tage kunder med op, inden jeg har været her igen, okay?"

"Hvorfor det, John?"

"Annika, hør nu bare, hvad jeg siger. Jeg er tilbage, så snart jeg får fri klokken 18, og der er noget, jeg lige skal tjekke. Men det betyder, at du ikke går nogen steder, og hvis der kommer gæster, lukker du dem ikke ind. Okay?"

"Det er i orden, John. Men hvis du ikke kommer alligevel, så ring og fortæl det, ikke?"

Det lovede jeg og løb ned ad trappen til Henrik.

Vi gik hen til vores bil uden at sige noget til hinanden.

"Henrik, vi kører lige op i afdeling N og får fremkaldt filmen med det samme. Det bliver spændende at se, om billederne er blevet til noget. Når vi har set dem, brænder vi dem."

Det forsøgte jeg at bilde ham ind, men det troede han ikke rigtig på, for han spurgte, om ikke han måtte få et sæt af dem.

"Henrik, jeg mener det – jeg brænder dem sgu. De er for farlige at have liggende. Men jeg vil af nysgerrighed se, om de er blevet gode."

Henrik så lidt skuffet ud.

"John, tænk dig – at gi' 10.000 for at blive skidt og pisset i munden. Føj for satan. Har du set det før?"

"Nej, Henrik, det har jeg ikke. Jeg har hørt om det. Der var en gang en junkie – kender du Benny Jack Ravn, kaldet 'Ravnen'? – det var ham, der engang fortalte mig, at han sammen med en anden junkie havde fået penge for at skide på en fætter til ham den store fede skuespiller Strømberg."

Han havde lagt sig på gulvet med køkkenfilm over ansigtet, og så sked de ned i ansigtet på ham – den ene lå og slikkede ham imens – og når han fik orgasme, skubbede han dem til side og smurte sig selv ind i deres lort.

Jeg var lige ved at kaste op, da han fortalte mig det. Men jeg havde sgu aldrig troet, jeg skulle opleve det på så nært hold.

"Føj. Jeg vil ikke snakke mere om det. Jeg har mest lyst til at glemme det."

"Henrik, jeg synes heller ikke, vi skal snakke mere om det indbyrdes, for vi risikerer en dag at snakke om det, når andre hører det. Ska' vi ikke lade som om, det ikke er sket, og så gemme det i det inderste skatkammer? Så kan vi fortælle det om 20 år. Så er den tosse i hvert fald ikke statsminister mere, okay?"

Kapitel 8

Vi gik op i afdeling N og hen til teknikrummet. Schou var der stadigvæk, og heldigvis var han alene.

"Schou, jeg skal lige have fremkaldt en film. Der skete ikke noget særligt, men vi vil alligevel gerne se resultatet af vores fotografiske kunnen. Vi skal ikke rigtig bruge billederne, så må jeg ikke prøve at fremkalde dem selv? Hvis de skulle bruges i en sag, så skulle du naturligvis have fremkaldt dem, men denne gang er det ligegyldigt, om de bliver ødelagt," sagde jeg fedtende.

"Okay, John, øv dig bare. Du har jo været på kursus her engang, så lad mig se, om du kan huske din børnelærdom."

Jeg gik ind i mørkekammeret, hvor der brændte et svagt rødt lys. Jeg trykkede på kameraets tilbagespolingsknap og tog filmen ud. Da jeg havde fremkaldt den, hang jeg den op på en tøjsnor og brugte en hårtørrer, der hang på væggen, til at tørre billederne hurtigt.

Der var ikke tid til at vælge nogle af billederne fra, så jeg lavede to sæt af dem alle.

Billedernes kvalitet var forbavsende. Praktisk taget alle 36 var knivskarpe. Jeg tog en saks og klippede billederne ud enkeltvis og lagde dem ned i en kuvert. Jeg tog to billeder med Annika fotograferet bagfra, inden statsministeren kom, og gemte resten.

Da jeg kom ud, sagde jeg til Schou, at det var tydeligt, at han ikke havde fotograferet eller stået for fremkaldelsen, men resultatet var rimeligt i betragtning af, at jeg var amatør.

Schou blev smigret og skulle naturligvis se billederne. Jeg viste ham kun det ene af Annika, og han spurgte, om han måtte se resten.

"De er ligeså kedelige, Schou. Tak for hjælpen. Vi løber igen," sagde jeg, og Henrik og jeg gik derfra, inden han insisterede på at se billederne. Det kunne blive lidt pinligt og give ham anledning til at stille utidige spørgsmål og få mistanke om, at vi ville prøve at skjule oplysninger om en større sag for afdeling N, og så ville han begynde at ævle rundt omkring.

Da vi kom ud i rotunden, spurgte Henrik:

"Var billederne gode nok?"

"Ja, de er okay."

"Må jeg se dem?"

"Vent til vi kommer ned i bilen."

Vi gik ned i bilen og kørte ned på havnen overfor DSB Gods. Vi så billederne sammen.

"Hold da kæft, John – må jeg ikke få et af dem?" spurgte Henrik.

"Nej, Henrik, de bliver brændt. Jeg tager dem med hjem, og så ryger de direkte i brændeovnen."

Henrik protesterede ikke, men det var tydeligt, at det ikke passede ham.

Jeg lagde kuverten i inderlommen, og de brændte på samme måde, som da man som knægt havde stjålet en femkroneseddel i mors pung.

Jeg var virkelig i syv sind og havde stadig en fornemmelse af at være blevet indblandet i en situation, som jeg ikke kunne overskue.

Og bare jeg så for helvede havde været alene om det.

Vi kørte ned i Anker Heegaards Gade, hvor uropatruljen havde hovedkvarter i en ældre ejendom, der engang havde huset herskabslejligheder.

Nu blev der ikke holdt fine selskaber i stuerne, men skrevet rapporter og foretaget afhøringer på kontorerne. Engang imellem var dørene lukket ind til et kontor, og så gik man ikke derind. Heller ikke selv om der hørtes lidt larm og tumult.

Nogle gange var det nødvendigt at få en eller anden røvs hukommelse til at fungere bedre, og det havde vi udviklet forskellige specielle teknikker til. Nogle ville kalde det vold. Amnesty International ville kalde det tortur. Vi kaldte det en udvidet afhøring.

Men det var jo ikke nødvendigt at samle på vidner. Ganske vist dækkede vi altid hinanden 100 procent ind, uanset hvor meget vi skulle lyve i rapporter og i retten, men det var jo mere bekvemt, hvis der havde været så få personer til stede som muligt. Faktisk var det bedste, at der var to vidner. Hvis der var flere, så det åndssvagt ud med for eksempel syv enslydende forklaringer.

Nede i kælderen var der et bordtennisrum, et køkken og en stor spisestue.

Da Henrik og jeg havde taget skulderhylsteret af og låst pistol og stav inde i skabet, gik vi derned. Resten af formiddagsholdet – altså kun tre mand – sad der allerede og fik en pilsner.

Lasse spurgte, om vi havde oplevet noget, og jeg fortalte om aftalen med hans navnebror Hellerup-Lasse.

Det viste sig, at han tidligere til Kaj og hans makker havde givet et tip, som var godt nok.

Vi sammensatte tre kørehold, som skulle være klar mandag morgen, og vi aftalte at mødes klokken 09.00 i stedet for som normalt klokken 10.00.

Efter at have drukket et par pilsnere og sagt nej tak til at tage med i byen om aftenen ønskede jeg god weekend og gik ovenpå.

Jeg gik ind på et kontor og fandt en dåse med fingeraftrykspulver, en børste og et par gelatinehinder, som jeg puttede i lommen.

Jeg stak hovedet ind til vagthavende og ønskede god weekend og gik.

Kapitel 9

Jeg kørte ned på Vesterbro og skyndte mig op til Annika. Hun lukkede mig ind og havde til min store overraskelse taget al sin makeup af og var klædt som en mand.

Hun fortalte mig, at hun syntes, hun trængte til et par fridage, og derfor ville hun tage hjem og besøge sine forældre på Fyn.

"Har du haft gæster, mens jeg har været væk?"

"Nej," sagde hun. "Ikke et øje."

"Godt, og du har heller ikke rørt noget?"

"Jo, John, jeg har sgu da ryddet op i det svineri og har været nede og sætte en vask over. Det var da ikke til at holde den stank ud, vel?"

"Nej, okay, men du har ikke vasket dørkarmen?"

"Nej."

Jeg gik hen til dørkarmen og tog udstyret frem. Jeg dyppede børsten forsigtigt i det røde pulver og med lette strøg smurte jeg dørkarmen ind i den højde, som jeg mente den maskeklædte – statsministeren – havde støttet sig til den.

Der viste sig et ret tydeligt håndaftryk og også aftryk fra et par fingre.

Jeg tog beskyttelsen af gelatinehinden og trykkede den på aftrykket, og det blev trukket fint af og sad nu på hinden. Jeg satte beskyttelsen på igen.

Annika spurgte, om jeg havde fundet noget.

"Jeg ved ikke, om det kan bruges til identifikation, men nu prøver jeg i hvert fald. Så har vi det til senere brug, hvis det skulle blive nødvendigt."

Annika gav en whisky – hun havde den mest fabelagtige single malt, jeg nogensinde havde smagt.

Vi sludrede lidt om livet på Vesterbro, og jeg spurgte, om hun havde tænkt sig at tage tilbage og bosætte sig på Fyn.

"John, ikke for alt i verden. Jeg har valgt at være prostitueret, men jeg er faktisk transvestit og har behov for at kunne gå rundt som kvinde. Det er noget, min familie overhovedet ikke kender noget til, og det skal de heller ikke. Hvis jeg viste mig på gaden i Svendborg iført kort lædernederdel, så ville det kaste så megen skam over mine forældre, at de ville flytte. Nej, jeg har det godt, som jeg har det. Jeg elsker at bo i byen og skal ikke på landet igen. Mine forældre tror, jeg arbejder som natportier på et hotel."

Da jeg gik, sagde jeg til Annika:

"Ved du hvad, jeg har faktisk glemt, hvad jeg har set i dag, okay?"

Annika sagde:

"Er der da sket noget specielt?"

Og så grinede hun.

"John, tak for hjælpen. Du vil godt hjælpe igen, ikke?"

"Annika, det taler vi om, når tiden nærmer sig, ikke? Jeg var ikke vild med det, men vil ikke afvise det, okay?"

"Rigtig god tur til Fyn. Pas på dig selv."

Annika fik aldrig mere brug for min hjælp.

Eller for nogen andens, for den sags skyld.

Kapitel 10

Jeg forlod lejligheden og havde nu både fotos og fingeraftryk liggende i inderlommen. Jeg gik over til min bil og var lidt spændt på, om der skulle dukke en kollega fra uroen op. Det ville være uheldigt.

Jeg så ikke nogen, men ønskede at være sikker på, at jeg ikke blev skygget – det ville de givetvis gøre, hvis de så mig. Det ville jo være fedt at kunne afsløre en eller anden hemmelighed – noget om en elskerinde – og så underholde med det nede i uroen. Jeg havde selv været med til at skygge en kollega, der besøgte en elskerinde.

Derfor kørte jeg en lille rystetur, men ingen fulgte efter mig.

Jeg grinede lidt af mig selv og tænkte over, at jeg skulle passe på ikke at blive for paranoid. Men for pokker – det føltes næsten som om kuverterne i min lomme brændte.

Hvad skulle jeg finde på?

Jeg kørte ud på Østerbro og gik ind på Bangs Bodega. Efter at have fået en stor fadøl satte jeg mig over i hjørnet – af gammel vane med ryggen mod væggen og front mod indgangsdøren.